

Americanarockbandet El Cuero turnerer for tiden Norge rundt med sitt nyeste album "For All Remaining Days". De stoppet en tur innom Sandvika på veien, hvor vi fikk tid til en lengre prat med gutta.

TEKST MARIANNE LAURITZEN | LIVEFOTO MAX EMANUELSON

FØRST OG FREMST ET LIVEBAND

Vi møtte Håvard Takle Ohr (trommer), Brynjar Takle Ohr (vokal, gitar), Tommy Reite (bass) og Vegard Strand Holthe (gitar) på Baracoa i Sandvika før konsert en fredag i mars. Deres nyeste album "For All Remaining Days" ble sluppet i januar – til strålende kritikker. Vi innledet med å be om noen kommentarer på hvordan skiva har blitt mottatt av både fans og presse.

Håvard: – Det har vært mye positivitet. Veldig kjekt, man er alltid spent selvfølgelig. Man bryr seg om det som blir sagt, det betyr jo litt.

Tommy: – Det er litt annerledes nå, for så vidt på forrige skive også, for det skjer så mye på sosiale medier. Man får så mye feedback fra fans, og litt mindre fra media, selv om vi har vært veldig heldige. Det hagler inn med gode ord.

Håvard: – Den generelle feedbacken fra folk har vært utrolig bra, og det som pressen har skrevet har bare vært positivt. Det er sinnsykt kult når det skjer.

– *Det har tidligere vært ymse tilbakemeldinger angående variert sound på platene deres.*

Håvard: – Ja, men det er mer fra fansen, tilbakemeldingene fra pressen har alltid vært bra.

Tommy: – Vi har egentlig vært veldig bortskjemte, og fått mye bra anmeldelser. De siste 3-4

åra har alle kulturredaksjonene blitt skjært ned til beinet, så på forrige skive fikk vi ikke anmeldelse i Dagbladet fordi han ene var sykmeldt og de ikke hadde kapasitet, så det er så lite som skal til. Vi fikk mye bra kritikk av den forrige skiva, men vi fikk mange færre anmeldelser enn denne gangen.

Håvard: – Mye mindre oppmerksomhet rett og slett. Det har mye med flaks og timing å gjøre, hvis du slipper ny skive samtidig som Karpe Diem for eksempel, så veit du hvem som får dobbeltside i avisa, det blir i hvert fall ikke deg, he he.

Tommy: – Men på det halvånet året siden sist vi ga ut plate så har det kommet ekstremt mange flere blogger, som også har større betydning enn de hadde før. Det synes jeg er bra, for de skriver fra hjertet og går mye dypere inn i materialet.

Håvard: – Vi har variert en del vi som band, vi liker ikke å gjøre det samme flere ganger på rad, vi har i hvert fall ikke gjort det hittil. Så vi er ikke et lett band å følge, men tilbakemeldingene fra pressen har stort sett alltid vært bra, uansett hva vi har drevet med. Vi har blitt godt mottatt uavhengig av hvilke vendinger vi har tatt i forhold til sound på platene. Men det er litt av grunnen til at bandet ennå eksisterer, fordi vi har gitt oss selv muligheten til å gjøre disse tingene. Vi hadde nok

ikke vært noe band i dag hvis vi bare hadde gjort det samme som vi gjorde helt fra starten av. Det er en overlevelsesmekanisme.

– *Hva kan dere si om den nye skiva kontra de foregående?*

Tommy: – Dette er den første plata som vi har gjort 100% selv, vi har ikke hatt produsent. Så det er så nært lyden av El Cuero som det er mulig å komme anno 2017. Man kan vel ikke beskrive bedre hvor bandet står hen enn med denne plata. Fra vi begynte å skrive låter til vi gikk inn i miksen er det ingen andre som har hatt noen innflytelse på plata enn oss. Det er første gangen vi har turt å gjøre det, vi har alltid hatt produsent tidligere.

Håvard: – Det tok 10 år det. Vi har kanskje ikke vært så enige om hvor vi skulle heller. Vi er ganske forskjellige individer. Nå har vi fått med Vegard, han limer det hele litt bedre sammen enn Øyvind Blomstrøm som var med helt frem til i fjor. Vi er et mer homogent band nå. Vi ville mer det samme på denne plata, så da turte vi rett og slett å ta sjansen på å produsere selv. Tidligere har vi trengt en produsent for å ta noen valg for oss når vi blir uenige, og dysse ned kranglinga når det blir for mye av den. En som beholder fokus. Men det

var veldig gøy å gjøre det selv, jeg tror ikke det blir siste gang.

– *Og Vegard har fått synge litt på denne plata også, på "Should've Been Gone".*

Vegard: – Ja, det har jeg. Veldig stas det. Jeg har på mange måter vokst opp med dette orkesteret, jeg er jo fra Kristiansund jeg også. Jeg har hørt mye på dem, og er veldig glad i bandet, så det var merkelig å plutselig skulle få være med å synge på en skive. Men det er veldig hyggelig at folk synes det er kult også. Vi har fått mye bra feedback på det.

– *Det er en av mine favoritter på plata.*

Håvard: – En av mine også. Vi har fått mye skryt for den låta faktisk. Det er et stort pluss for bandet med en ekstra låtskriver. Vegard skriver ikke bare et riff eller et stykke av en låt, men mer hele låter. Nå har vi en låtskriver til, det skal vi benytte oss mye mer av.

– *Når begynte du i bandet Vegard, har du fått vært med på hele prosessen med den nye plata?*

Vegard: – Da de slapp det forrige studioalbumet i 2015 så var jeg med fra starten av den turneen, men ikke som fast medlem. Øyvind var opptatt med andre ting så jeg var vikar. Lenger og lenger ut i turneen begynte vel alle å skjønne at det var sann det kom til å bli. Så i praksis har jeg vært med i nesten et par år.

Håvard: – Så han har i aller høyeste grad vært med på hele prosessen. Og det er topp stemning i bandet.

Tommy: – Vi har faktisk spilt inn en plate tidligere hvor jeg husker Håvard utbrøt "Det er jo ingen krangling, det her kan jo ikke være bra!", ha ha ha.

Vegard: – Jeg synes krangling er ganske artig, så jeg hadde gledet meg til krangling mellom brødrene. Jeg er veldig fornøyd med produktet, men kanskje litt skuffa over at det gikk så smooth. Ingen slåssing. Tommy hadde jo forberedt meg på litt av hvert, he he, så nå håper jeg det blir et helvete på neste skive.

– *Har alle vært delaktige i låtskriverprosessen eller er det stort sett bare Brynjar?*

Håvard: – Det er som vanlig Brynjar som kommer med det aller meste, bortsett fra den ene låta til Vegard, og så bidrar vi andre så godt vi kan med arrangering etc. Så det er et fellesskap, men uten Brynjar så er vi jo ferdige, he he. Vi er helt avhengige av ham.

– *Hva er historien bak "Funeral Song"?*

Brynjar: – Tanken var at man alltid venter til noen er døde med å fortelle hvor flotte de var, når man kanskje heller burde være si det mens folk er i live. Å oppleve sin egen begravelse er nok noe som mange kunne tenke seg å gjøre. Se hvem som faktisk er der, og hvem som gråter mest. Eller hvem som grabber til seg mest av det du etterlater deg, hvem i familien som blir gribbene som sirkler rundt sølvtøyet. Så den handler om å være fiinkere til å gi hverandre litt skryt mens vi er her på jorda, men samtidig alle scenarioene som kan skje i en begravelse. Det ble en ganske vellykket tekst. Det var en av låtene på plata vi jobba mest med.

Håvard: – Den har allerede blitt brukt i en begravelse faktisk, i Alta. Selv om ikke det er noe hyggelig, så er det tydeligvis noen som føler at låta har truffet dem.

HØY ÆRESKODEKS

– *Dere feirer 10 år i år, hvordan markerer dere det?*

Brynjar: – Jeg føler at den nye skiva har åpnet noen nye dører for oss, og det passer jo fint samtidig med 10-årsjubileumet. Vi har ikke mista fans, vi har heller fått andre typer folk på konsertene våre nå. "The Whole Love" ble spredd ganske mye i sosiale medier, noe som har ført til at det er litt flere rockefans i 40-60-åra på konsert med oss nå. Denne plata inneholder alle sidene ved bandet; fra Vegard sin låt som er mer old school El Cuero med det røffe Neil Young-soundet, til countryrock i "All Downhill From Here", den majestetiske balladen "Funeral Song" og litt southern rock i "Big Dreams, Little Dreamer". Plata har så mange fasetter at hvis man liker gitarrock så vil man nok like den. Steder vi har slitt med å trekke publikum tidligere har vi nå gjort det veldig bra, og mange kjøper alle skivene våre etter konsertene. Så det er tydelig at det er mye nye tryner som dukker opp. Det er en morsom plate å turnere med, det er artige låter å spille. Den forrige skiva vi kom med var ganske mørk og tung, og veldig rett-i-trynet gitarorama. Det var nok tyngre salgbart materiale, selv om vi gjorde akkurat det vi hadde lyst til var det vanskeligere å svelge for mange.

– *Dere har fått rykte på dere for å være ett av Norges beste liveband, hvordan blir man det?*

Håvard: – Bullshit. Verdens beste liveband, ha ha ha, vi må kalle en spade for en spade. Nei, man må spille veldig mye live. Det heter vel at man må legge ned 10.000 timer hvis du skal bli god i noe.

Brynjar: – Man må like det jævlige godt. Man må like å sette seg i bilen for å spille for seks stykker på Notodden. Man må elske det man holder på med. Konserter er belønningen for å være i studio, det er artig å være i studio også, men vi har alltid vært et liveband og det er da materialet vårt kommer til sin rett.

Håvard: – Også må man ta det seriøst. Bruk 20 minutter etter hver konsert for å snakke om hva som kunne vært gjort bedre i stedet for å kaste seg over en kasse øl hver. Alle må ville opp og frem og ikke bare drive med dette for festen sin skyld. Man må legge en plan på hva man vil, og man må trene, samt sette sammen et sett som funker og er dramaturgisk riktig. Det må ligge noen tanker bak det. Noen ganger har man flaks, men som oftest må man legge litt arbeid i det. Tenk om folk brukte like lang tid på en konsert som de brukte på å spille inn en skive, det bruker man jo månedsvis på, mens før man drar på turné møtes man to timer på øvingslokalet før man drar ut på veien. Men man blir litt tvunget til å være seriøse nå, for folk har blitt så jævlige profesjonelle. Band i Norge i dag er sinnsykt gode på scenen, jeg tror aldri vi har hatt så gode entertainere som nå. Konkurransen tilspisser seg, og lista blir lagt høyere og høyere. Nivået i dag er skyhøyt, og man må krige mer.

– *Det henger kanskje sammen med at platesalget synker og alle må spille mer?*

Håvard: – Ja. Også blir vi profesjonaliserte. De største i Norge lager jo show i dag som vi knapt trodde var mulig for 10-15 år siden. Det er utrolig høy standard på norske band som turnerer.

Tommy: – Med teknologien som er i dag er det også mye enklere å starte med musikk og få til bra lydopptak ganske kjapt, man kan sitte på rommet sitt å lage musikk som låter ganske bra. Derfor blir det stadig flere og flere som begynner med musikk. Det var ikke så mange som drev med musikk da jeg var i tenårene. Da var det et fåtall som spilte musikk, og så spilte alle fotball. Det er mye større rekruttering nå.

Håvard: – Bandet har holdt på i 10 år, men Brynjar og jeg har spilt i 25 år og vi har spilt live helt siden vi begynte å spille i band.

Tommy: – Vi er et band som uansett hvor vi er, hvor mange folk som er der, eller hvor dårlig form vi er i så er det ingen av oss som tillater oss sjøl å hverken synes det er kjedelig eller gjøre en dårlig jobb. Vi har høy æreskodeks.

Brynjar: – Også vet man jo at folk står med mobilene sine og filmer, og hvis man gjør en dritt-jobb så ligger det jo ute bare sekunder etterpå.

Håvard: – Man kan ikke tillate seg å gjøre dårlige konserter for da blir ordet spredd. Det er ikke så lett å rette opp det igjen.

FRA NEIL YOUNG TIL IRON MAIDEN
– *Dere har varmet opp for Neil Young, hvordan fikk dere til det?*

Håvard: – Det var gjennom bekjente, men det var utrolig stas å få muligheten til det.

Tommy: – Det måtte jo godkjennes av dem sjøl, så de fikk en CD for å høre på først. Og det ble godkjent fra høyeste hold. Jeg har vært på mange konserter i Spektrum hvor folk bare står og prater under supportbandet, og halvparten har kanskje ikke kommet engang, men her hadde samtlige 9.000 kommet da vi gikk på scenen, og alle sto og så på oss. Det var en utrolig opplevelse for oss, ikke bare det å varme opp for Neil Young, men det å spille for så mange folk også.

Håvard: – Et utsolgt Spektrum med fri flyt på scenen hvor vi fikk bruke så mye lyd og lys vi ville, det er ganske uvanlig, de pleier ofte å gi supportband restriksjoner på sånt. Det var en veldig hyggelig opplevelse, som vi gjerne skulle gjentatt to dager senere i Bergen, på Koengen, med den konserten ble kansellert fordi gitaristen til Young brakk armen eller noe. Vi holdt litt lav profil i Spektrum, tok ikke mange bilder for å dokumentere begivenheten, vi tenkte vi skulle gjøre alt sånt da vi spilte for 10.000 i Bergen. Det var dumt, den tabben har vi lært av, har du noe du skulle gjort så får du bare gjøre det med en gang, he he. Men det var en spesiell kveld i Spektrum, vi er store Neil Young-fans, særlig Brynjar, det blir ikke noe større for ham enn det.

– *Har dere hatt andre store inspirasjonskilder enn Neil Young?*

Brynjar: – All god rock, all bra musikk egentlig. Da Øyvind var med i bandet var vi en broket gjeng som kom fra mange forskjellige steder, men vi

◀ har alltid hatt en fellesnevner i klassisk rock. Gitarbasert klassisk rock, gode låter og tidløs musikk – det er det vi elsker. Håvard hører mer på metall enn jeg gjør, jeg hører mer på pop, Tommy er kanskje mer grungegutt.

Tommy: – Contemporary, he he.

Håvard: – Tommy har blitt festivalbooker, og driver sin egen festival i Kristiansund, så han følger med på alt nå. Han er den eneste av oss som følger med i tida, ha ha.

– *Er dere fortsatt backingband for Bare Egil?*

Håvard: – Ja, noen av oss, men det har sklidd litt ut med åra, fordi det sjelden passer for alle. Alle i bandet er ikke bosatt i Oslo lenger – vi er spredd utover Trondheim, Kristiansund og Oslo – så det er litt vanskelig å samles. Vi har da holdt på med Egil i 10 år, og vi vil nok alltid være der som musikere han vil benytte seg av, men kanskje ikke som band.

Brynjar: – Vi har hatt det jævlig mye artig med Egil, vi har vært med på mye syke ting.

– *Har dere noen røverhistorier?*

Brynjar: – Kanskje ikke røverhistorier, men vi har spilt mange syke konserter, og syke sanger. Og alle de syke kostymene Egil har gått med.

Håvard: – Han er en fantastisk fyr å ha backet, han er en utrolig fin leder.

Brynjar: – Og veldig utfordrende musikalsk. Han opererer jo innenfor et mangfold at sjangre, han kunne komme med alt fra metall til reggae, så musikalsk sett var det veldig interessant å få bryne seg på. Også lagde han jo en ny låt til hvert sted han spilte på, som vi da måtte øve inn før konserten, i tillegg til at arrangøren valgte ut en coverlåt som vi måtte øve inn på lydsjekk.

Håvard: – Det var to nye låter hver eneste dag, og når man har spilt 3-4 konserter og Egil kanskje liker alle låtene vi har øvd inn hver dag blir det plutselig 6-8 nye låter, og halve settet består av fullstendig nytt materiale som du bare nesten har greid å lære deg.

Brynjar: – Egil styrer hele showet, men han er en av Norges aller morsomste menn så vi står og flirer like mye som publikum, han forteller jo aldri den samme vitsen to ganger. Så det er bare gøy å spille med ham, det angrer jeg ikke på at vi har gjort.

– *Jeg har hørt at dere med gamlebandet deres var på turné med Paul Di'Anno (Iron Maiden), hvordan var det?*

Håvard: – Ja, Brynjar og jeg hadde et metall-band som het Godsize, som startet i 1999. Øystein Fransvåg, som nå er bassist i Sivert Høyem sitt band, var tredjemann – vi var en trio som spilte ballerock, eller tradisjonell heavy metal. Da gjorde vi seks spillejobber i Norge som supportband for Paul Di'Anno. Jeg er stor Maiden-fan så jeg syntes det var innmari stas.

Brynjar: – Vi spilte først tre konserter før vi hadde pause en liten uke, og da hang han hos Bandidos i Bergen. Da vi kom sammen igjen og skulle gå løs på neste runde var han ikke like kul, da hadde han festa litt mye og man så hvorfor han ikke fikk være med i Maiden mer. Men det

var jævlig artig, og det var et veldig bra band han hadde fått satt sammen i Bergen, med folk fra Audrey Horne og Sahg blant annet.

Håvard: – Men vi ga oss med Godsize i 2003, da hadde vi fått nok, vi hadde malt oss inn i et hjørne og brukt opp all energien vår. Og krangla alle de kranglene som kunne krangles.

– *Hvordan gikk dere fra heavy metal til americanorock?*

Brynjar: – Metall er jo Håvard sitt domene, og da hadde vi prøvd hans greie lenge nok.

Håvard: – Vi startet å spille sammen i 1992, da var vi til dels et Neil Young-coverband, så den type musikk har vært med oss hele tiden. Brynjar har alltid vært en singer/songwriter-fyr, selv om han også kunne skrive metall, så da tenkte vi at vi kanskje skulle prøve noe som favoriserte ham maksimalt. El Cuero ble egentlig laget som en plattform hvor Brynjar kunne boltre seg.

– *Hvorfor heter dere nettopp El Cuero?*

Håvard: – Det er det ingen som veit, he he.

Brynjar: – Jeg foreslo Beatles, Rolling Stones og The Who, men alt var tatt. Jeg lurer på om vi fant El Cuero på et kart.

Håvard: – Det betyr jo skinn, hud eller ytre. Jeg liker betydningen, også klinger det fint. Men ingen god grunn eller dypere tanker bak det.

Brynjar: – Man får litt vibber til støv, kaktus, sol, ørken og landevei – det funker bra til sånn musikk vi spiller, så jeg er glad i det navnet.

ET SNEV AV PØNK

– *Fikk det noen positive eller negative konsekvenser at dere var med i Melodi Grand Prix i fjor?*

Håvard: – Ingen negative konsekvenser, men vi har en del bekjente som stusset veldig på det. Det er ganske frekke fraspark for et band som oss. Vi er ikke akkurat Glam, altså Åge Sten Nilsen, vi er noe helt annet enn det. Men det er litt av grunnen til at vi gjorde det også. Vi betraktet det egentlig som en hvilken som helst annen TV-opptreden, på lik linje med Lindmo eller Senkveld. Det var et TV-show hvor vi fikk tre minutter til å spille en låt. Vi var aldri med for å vinne, vi var med for å gjøre noe utenfor komfortsonen og prøve noe helt nytt.

Brynjar: – Vi skrev en låt som var helt straight El Cuero, vi tilpasset oss ikke formatet i det hele tatt. Vi fikk frie tøyler av NRK, det var de som spurte om vi ville være med. Det var helt avgjørende, de hadde ikke hørt noen låt fra oss, de måtte bare finne seg i den låta vi kom med. I dagens medie-hverdag hvor det bare er dritt på TV, som Paradise Hotel og andre realityprogrammer hvor musikere nesten ikke får lov til å spille musikk lenger, men heller skal dra på fjelltur eller bake, så er det å få spilt en låt for 1 million TV-seere i beste sendetid en no-brainer. Så får det bare være at programmet er gliitter og glamour, for oss var det bare som om turnébussen stoppet ved Spektrum og vi hoppet ut og spilte en sang før vi rullet videre igjen. Så vi kom veldig uskadd fra det, både fysisk og psykisk. Alt har vel å gjøre med hva slags knefall man gjør for selve konseptet og hvor fanget du blir i det. Heldigvis er jo vi et band og har hverandre å støtte oss på, for man kan fort bli sugd inn i den bobla og ende opp med å si ja til veldig. Vi sa egentlig

nei til nesten alt NRK ba oss om. Hvis en av oss var på nippet til å si ja til noe var resten av bandet raske med å hanke oss inn igjen. Vi vet veldig godt hvem vi er, og vi har en felles oppfatning av hva vi er, hva som er smart å gjøre og hva vi har lyst til å gjøre.

Håvard: – Underholdningsbransjen er sinnsyk. Man må passe på sjøl hva man utsetter seg for. Det gjelder uansett program. Om Lindmo ber deg være med på noe morsomt må du selvfølgelig vite hva det går ut på, hvordan du blir fremstilt og om du kommer til å angre på det etterpå. Man må bare ta ansvar for hva man faktisk begir seg ut på. Jeg har sett nok på Grand Prix til å vite at hvis man sklir ut der er man faen meg ute og sykler altså, da er det mange pinlige situasjoner man kan befinne seg i. Så vi var ikke med på noe, det handlet bare om musikk for oss.

Brynjar: – Jeg ble sendt ut for å representere bandet da vi skulle presentere låtene for den norske Grand Prix-klubben. Det var ganske sært. Det var ikke meg de var mest interesserte i for å si det sånn. Vi ble vel sett på som en kjedelig gjeng som ødela Grand Prix.

Håvard: – Vi syntes rett og slett det var et snev av pønk i det å gjøre noe som man absolutt ikke skal gjøre, se hvordan det går og prøve å lande på to bein etterpå. Vi tok det som en vanvittig utfordring. Vi driter i hva folk mener om kred, vi er faen meg kredible nok så det holder, vi har da spilt landet rundt i 25 år.

Brynjar: – Og vi hadde ingen produkter å melke, vi kom ikke med ny plate rett etterpå, og satte heller ikke ut på en MGP-turné. Da det var over var vi ferdige med det.

– *Fikk dere noen nye fans?*

Håvard: – Det er klart at vi må ha fått nye fans, det satt jo mange folk og så på.

SELVGÅENDE APPARAT

– *Hvor store ambisjoner har dere?*

Håvard: – Vi har hatt veldig høye ambisjoner hele tida. Vi tar musikken vår utrolig seriøst. Vi gjør dette for oss sjøl, ikke for noen andre, og for oss er det veldig viktig å hele tiden levere bra produkter, og være så flinke vi kan til å spille. Så får vi bare ta det vi får. Etter hvert som man blir eldre blir det mindre hodeløse satsing. Vi har hatt perioder hvor vi har brukt en halv million på TV-reklamer og annonsering og gått all-in på visse album. Nå er vi mer edruelige i satsingen, men vi er fortsatt råseriøse musikere. Det vil aldri forandre seg, men vi er jo realistiske i forhold til hva som er mulig å oppnå. Men det skal bare én låt til, det må man aldri glemme. Jeg elsker den lille naiviteten der, om at alt faktisk kan skje og at det skal så lite til.

– *Har dere fans i utlandet?*

Håvard: – Vi har aldri sluppet album i utlandet. Vi har aldri hatt apparat rundt oss i Norge som har prøvd oss i utlandet, og heller aldri hatt kapasitet til å gjøre det sjøl. Men det er klart at musikken vår kunne passet godt på kontinentet, midt i Europa for eksempel. Tyskland, Frankrike og Benelux-landene er glade i sånn musikk som vi driver med. USA har vel mer enn nok sånt fra før,

El Cuero strømløst på Rockefeller i januar. Anmeldelse av konserten finner du på norwayrock.net.

“Det er ingen av oss som tillater oss sjøl å gjøre en dårlig jobb. Vi har høy cereskodeks.”

vil jeg tro. Det er ekstremt tidkrevende, og utrolig dyrt, å lansere noe i utlandet, men vi har veldig lyst til å få det til. Så hvis det er noen som har en god plan må de gjerne komme til oss med den.

– *Dere har ikke spilt noe særlig utenfor Norge heller da?*

Brynjar: – Nei. Vi skulle ha loddastemminga litt, og sett hva slags muligheter som fins. Man vet jo aldri.

– *Dere gir ut alle skivene selv også?*

Håvard: – Vi har stått for all finansieringen selv, og så har vi brukt ulike distribusjonsselskaper. Men vi har alltid vært selvstendige, og styrt hele skuta sjøl. Vi liker å ha den kontrollen, og trenger ikke si ja til ting vi ikke vil.

Brynjar: – Vi eier jo våre egne skiver, vi eier masteren, så det er ingen som bestemmer hva vi skal gjøre. Vi har full kunstnerisk frihet, og det er jævlig viktig.

OPPSKRIFTEN PÅ SUKSESS

– *Og nå blir det turné fremover?*

Håvard: – Ja, plata ble sluppet i januar og vi har turnert siden februar og skal holde på til mai. Og så blir det en del festivaler i sommer. Vi spiller alltid mye når vi gir ut ny musikk, det er jo selve grunnen til å eksistere.

Brynjar: – Så langt har dette vært den beste turnérunden vi har vært på. Bandet har aldri vært bedre enn vi er nå. Dette har vært en opptur, å se hvor lydøse folk er på konsertene nå og hvor glade de er i musikken vi spiller. Det virker som om en lang og tro tjeneste begynner å betale seg. Publikum er et bredt spekter av folk som elsker musikk – det er et privilegium å få spille for folk som har et like bredt spekter som vi sjøl har.

– *Har dere fått spilletid på radio også?*

Håvard: – Litt, men det er vel noen år siden vi fikk masse spilletid på P1. I 2013 ble vi rotert mye. Nå har det blitt så vanskelig å komme inn hos NRK, det er bare gambling, men de har spilt noe fra den nye også. Det kan man aldri vite noe om, det handler om flaks, uflaks og timing. En ti sekunders gitar solo så er du rett ut av vinduet med en gang, ha ha, det passer jo bra for oss. Men ingen sure miner, det er ikke for radio heller vi skriver musikk, men det er veldig gøy når det treffer.

– *Det har blitt seks album på 10 år, det er ganske produktivt.*

Håvard: – Ja, pluss en liveplate. Det er suksess for meg. Hvis jeg skal se tilbake på hva som gjør det verdt å holde på med dette så er det alle albumene vi har gitt ut, alle konsertene vi har spilt, og at vi har fått gjennomført alle prosjektene vi har ønsket å gjøre. Det er jeg innmari stolt av at vi har greid, og jeg er stolt av alle i bandet som faktisk har giddet, det er jo ingen av oss som blir spesielt rike av dette. Vi gjør det for kjærligheten til musikken. 10 år har gått fort, og jeg tror alle er innstilt på 10 år til.

Brynjar: – Det er malen på suksess for et band som oss, det å få lov til å holde på og kunne drive det så det går rundt økonomisk. At vi har opprettholdt en så jevn høy kvalitet på det vi har gitt ut er jeg kjempefornøyd med. I anmeldelsene av den siste skiva blir vi omtalt som stødige og treffsikre, og at vi alltid leverer. Men det har ikke kommet gratis, vi er våre egne verste kritikere, vi har skrota hele album, spilt inn på nytt og jobba som faen. Når jeg ser tilbake på den katalogen vi har utgitt på relativt kort tid er jeg imponert over hva vi har fått til. Tida har gått fort, og det er fort gjort å glemme hvor mye man faktisk har jobba, hvor mye arbeid som ligger bak en skive.

– *Kan dere leve av musikken eller må dere ha tid til andre jobber også?*

Brynjar: – Hvis vi skulle levd av musikk måtte vi hatt flere band å spille i, som Håvard som spiller med Oslo Ess for eksempel. Jeg har familie og barn og orker ikke reise så mye. Jeg har heller ikke lyst til å spille med andre enn El Cuero. Det er jo et valg jeg tar, jeg har ikke lyst til å være så mye borte hjemmefra.

Håvard: – Vi jobber alle innenfor kultur. Tommy driver festival, Vegard spiller i flere forskjellige band og jeg lever av det på heltid, det har jeg alltid gjort. Men det viktigste er at man er blid og liker å reise når man først gjør det, at man ikke er dritsliten. Det har vi alle prøvd, mange ganger. Å dra på turné når man er blakk, har blitt kasta ut av kjerringa og har gjeld til oppover øra funker ikke så bra. Det er ikke noen uting å ha prøvd det, men man trenger ikke gjøre samme feilen igjen.

Brynjar: – Når platesalget er som det er ligger hovedinntekten vår på spillejobber. Men det er beintøft i klubb-Norge, det er tøft å reise rundt og

spille, og det er begrensa hvor mye et band som oss kan spille. Derfor må vi ha flere bein å stå på. Vi holder alle på med andre prosjekter, og gjør andre musikalske ting, det er det som er vårt univers. – *Nå har jo vinylen fått oppsving igjen, merker dere det på platesalget?*

Håvard: – Ja. CDer har mer blitt et visittkort nå, mens de som er ordentlig interesserte kjøper vinyl. Det er gledelig. Jeg har blitt så glad i vinyl de siste 2-3 åra sjøl, det har fått en renessanse for meg også, så jeg skjønner veldig godt dem som har fått en større musikalsk opplevelse med vinyl. Jeg tror aldri jeg har hørt så mye på musikk som jeg gjør nå. Man får mer albumfølelse når man hører låtene i riktig rekkefølge enn når man sjekker ut ting på Spotify. Jeg elsker vinylen, det er artig å lage cover til den også.

– *Det er vel et format som kler musikken deres ganske bra også?*

Håvard: – Ja, det er sant, det gjør det.

Brynjar: – De fleste i Norge har ganske god økonomi, og vinyl har blitt en feinschmecker-greie. Det koster jo uforholdsmessig mye for en ny vinylskive, det er nesten hysterisk, men det låter så bra at det på mange måter er verdt det. Det var vel det som kvalte musikkbransjen, at de prøvde å ta mer betalt for et produkt som var dårligere, altså CDen. Folk lot seg lure en liten stund, selv om det betydde døden for bransjen, men så viste det seg at de som bryr seg er villige til å betale for musikk så lenge kvaliteten er bra. Markedet for musikk har vel aldri vært større enn i dag, det har aldri vært gitt ut mer musikk. Men det er forskjell på fast food og slow food.

Håvard: – Pengene kommer ikke til artistene lenger, det er det som er problemet. Men vi har den bransjen vi har, og så får man bare finne ut om man vil være med eller ikke.

Brynjar: – Det man tjener på streaming på Spotify er latterlig lite, men jeg vil jo heller at han ene fyren i Sveits som tilfeldigvis kommer over oss på Spotify skal få høre oss enn ikke. Mulighetene er uendelig mye større nå enn før. Man vil til syvende og sist få musikken sin hørt, det er ikke pengene vi er her for.

Vi lar Håvard få runde av med følgende anklage:

– Hyggelig å endelig gjøre intervju med dere, det tok 10 år det, ha ha ha. ☑